

SILVIJA ŠESTO

A kövér lány

(Regényrészlet)

1.

Ladának hívnak, és kövér vagyok. Akárhogy is nézzük, kövér vagyok a valóságban és a fényképeken is. Olyan bárgyú ábrázatom van, mint az összes kövér embernek. Őrület. A nevetés és a sírás közötti valami.

Ma a muter kenyeret sütött reggelire. Bundás kenyeret. Általában vasárnaponként szánja rá magát, amikor semmit se szokás csinálni. Igazából én sem csinállok semmit, csak zabálok. Egész délelőtt furdalt a lelkiismeret az átkozott négy szelet miatt, a sós ropiról nem is beszélve. Néztem a tévét, fekvé nassoltam, és vártam. Az ebédet, természetesen.

Mániám az étel. Beismerem. Vagy kajálok, vagy pedig megszállottan próbálok nem enni. Szörnyű. Még szörnyűbb, ha a szüleid deszkák, te meg lufi vagy. Ha a bátyád képes felfalni a házban fellelhető összes édességet, és semmi. Mondhatni még soványabb lesz utána, mint volt.

Egyszer végignézttem, ahogy befalja a tejszínhabos ananásztortát. Egyszerűen befalta, minden büntudat nélkül. Azokban a pillanatokban egyáltalán nem tudatosan cselekszik, hanem csak úgy elvégzi a dolgot, ez számára annyira normális. Én viszont szenvedek étkezés előtt, közben és után. Hogy mennyi tapad rám, és minden rám tapad, és még annál is több, betöröljem-e azt a valamit vagy ne, így soha nem is élvezem a kajálást. És nem arról van szó, hogy ne próbáltam volna lefogyni. Minden alkalommal, amikor megpillantok egy csontos szépséget, megszületik bennem az elhatározás. Másnap reggel keserű kávé iszok, elbújok, és úgy ebédek, hogy anya ne lássa, hogyan hajigálom a sok finomságot

a vécébe. Vacsoráig. Ekkor összeomlok és bepótolok mindent. Hála az égnek, ma valami sóskás tésztás trutyi volt ebédre. Máris érzem, hogy könnyebb vagyok. Ám ez csak egy érzés, a kilók nem olyan könnyen olvadnak le, mint ahogyan felcsúsztak. A mérleg hallgat. Nyolcvankilenc: az én magasságomhoz képest objektív katasztrófa.

Fekszem az ágyban, és a legújabb fényképalbumot lapozgatom. A nyarat jócskán megszenvedtem. Tíz kilóval kevesebbel valóban jobban néztem ki. Ilyen szempontból ez a nyár most teljesen elveszettnek tűnik. Nyugodt szívvel lazíthattam, elfogyaszthattam a gyakori családi grillpartik minden gyümölcsét. És nézz rám most! Kikapcsolom a lámpát azzal a konklúzióval, hogy holnap újrakezdem az életem.

Hiszen még csak tizenöt éves vagyok.

2.

Tükör. A muter azért rakta ki, hogy eltakarjon velem valami randa lyukat a falon. Magas és széles. Minden reggel üdvözljük egymást. Minden reggel válaszol a ki nem mondott kérdésemre: igen, kövér vagy, kövér, a legkövérebb kerek e világon... Borzalmas, már megint. A mérlegre állok bugyiban és trikóban. Mindig azzal vigasztalom magam, hogy ez nem a legpontosabb mérleg. Vigasztalom magam. Nyolcvankilenc. Jól van, lehetne fordítva is, írhatná ott azt is, hogy kilencvennyolc, mégiscsak végigkínlódtam az egész nyarat. Ó, ha eszembe jut, mennyi fagylaltot elszalasztottam...

– Köszönöm – mondtam, visszautasítva az édes ajánlatokat.

– De miért? – döbrentek meg az ajánlattevők az első pillanatban, majd pedig megláttam a szemükben az őszinte részvétet, amint ráébredtek a tartózkodásom valódi okára. Lerítt az arcukról, hogy: szegényke. Huh, mennyi szenvedés, és nézz csak rám most. Ennyi ropi, és gyomor uraság mégse nyugszik, enne valamit, további szélesedés árán is.

No, de mától tényleg diétán vagyok. Tessék, már teszem is be a számba azt az undorító rágógumit. Egy egész vagyont perkáltam egy csomagért, már-már sírva fakadtam, miközben fizettem abban a gyógyszertárban, ahol korábban szintén egy vagyont fektettem valami undorító

teába, amely, természetesen, mit sem segített, mégis rendesen elment tőle az életkedvem, hosszabb időre.

Ez a rágó, állítólag, csökkenti az étvágyat. Nekem olyasmi kéne, ami a pocakomat csökkenti, hát meglátjuk.

Felhívott Ivana, hogy menjünk el a városba. Nem igazán szeretek vele menni, mert együtt úgy festünk, mint Stan és Pan, de ezt sose vallottam be neki. Ivana magas és sovány, és elemiben minden fiú bele volt zúgva. Én alacsony vagyok, és ő, talán már mondtam nektek – hát még ezerszer elmondom: alacsony és kövér!

– Csak egy kis akaraterőn múlik, nézd meg az én anyámat, és tudod, hogy neki sokkal nehezebb volt leadni – mondogatta rendszerint. Mert valóban, az ő anyja konyhán dolgozott.

– Neked fantasztikus alakod lehetne, de mindig tele a szád. Engedd el magad egy kicsit. Egyébként szerintem így is jól nézel ki.

De nem volt könnyű számba venni a rengeteg érdeklődő tekintetet, amely rajtam keresztülhatolva Ivanát célozta meg. Egyszerűen ragadtak rá a fiúk. Én már a viselkedésemmel is taszítottam őket, az alakomról nem is beszélve. Csak egyvalaki akadt, aki egyszer megkörnyékezett, egy bizonyos Silvio. Természetesen kövér volt, mint én, és emiatt mindenki agyoncseszettett minket. Mindez a mai napig igen kellemetlen emlék számomra.

3.

Ma nem kajáltam semmit. Hogy hogyan sikerült? Egyszerű, elfelejtettem pénzt vinni magammal, és az egész napot házon kívül töltöttem. Először az iskolában, aztán egy laza kis shopping a csajokkal. Igazából nekem is shoppingolnom kellett volna, de így csak figyeltem és kísértem őket. Mivel előre meg volt beszélve, nem mondhattam le. A csajok kávézni is mentek, úgyhogy az volt az egyetlen étkezésem.

Este a muter valami mártással várt, amelyet én határozottan visszautasítottam, azt hazudva, hogy bepizzáztam a városban. Később sokáig ízlelgettem az orrcimpáimmal azt a fenséges illatot, és volt ott még almáspi is, meg valami aprósütemény a szomszédasszonytól.

Egyetlen menedékem a szoba volt. Elvonultam az én kis szobácskámba, amelyben nem volt már semmilyen élelmiszertartalék, sem földimogyoró, sem sós pálca, sem rumos rúd, s miközben Beethoven IX. szimfóniája ritmusára lüktetett a gyomromban a kávé, úgy döntöttem, ha már lúd, legyen kövér, remélve, hogy majd megtérül a dolog, legalább egy tízdekányi súlyvesztés formájában. Az embernek kevés kell a boldogsághoz.

De még mielőtt elaludtam volna, fölcsörgetett Dubravko, és valami rajzokról faggatott. Hogy pont engem talált hívni? Megint csesztetnek majd az iskolában, gondoltam, s minden porcikámat átjárta az idegesség. Dubravko az osztálytársam, ő is csodabogár, kicsit erősebb, azaz kövérebb, és fogalmam sincs, miért akaszzkodott pont énrám. Úgy tűnik, ez az alak annak a Silviónak a másik énje, akinek az emléke és a hozzá fűződő szomorú történet azóta is kísért. Most már biztosan vagy kétszáz kilós lehet, és bizony isten, lesznek én is, ha nem sorjáznak most tovább a maihoz hasonló fegyelmezett napok.

Igen gyorsan elaludtam, talán ettől a szörnyű ürességtől. És egész éjjel azt álmodtam, hogy bezabálok anyu pompás illatú mártásából.

OROVEC Krisztina fordítása